



Tlön Projects presents:
BANI ABIDI
17.01.2025
Filmtheater de Uitkijk

Mangoes, 1999, 3 min. 24 sec.

Two expatriate Pakistani and Indian women sit and eat mangoes together and reminisce about their childhood. An otherwise touching encounter turns sour when they start comparing the range of mangoes grown in either country, a comment on the heightened sense of nostalgia and nationalism that exists in the Indian and Pakistani Diaspora. Both the women are played by the artist, stressing the idea of a shared history.

Twee geëmigreerde vrouwen, een Pakistaanse en een Indiase, zitten samen mango's te eten en halen herinneringen op aan hun kindertijd. Een anders zo ontroerende ontmoeting wordt zuur wanneer ze het aanbod van mango's die in beide landen groeien beginnen te vergelijken, een commentaar op het verhoogde gevoel van nostalgie en nationalisme dat bestaat in de Indiase en Pakistaanse diaspora. Beide vrouwen worden gespeeld door de kunstenaar, wat het idee van een gedeelde geschiedenis benadrukt.

Anthems, 2000, 2 min. 25 sec.

Addressing the role of music in the creation of patriotic sentiment, the video *Anthems* shows a split screen image of two young women (played by the artist) dancing to popular Indian and Pakistani songs. Their activity is private, and seemingly they are unaware of each other. But in fact they are not, insofar as they are sharing space on the screen. Each of them keeps on turning up the volume on her stereo in an effort to outdo the other. The video ends in a cacophony of sound, where neither of the music tracks can be heard clearly.

De video *Anthems* gaat in op de rol van muziek bij het creëren van patriottische gevoelens en toont een gesplitst beeld van twee jonge vrouwen (gespeeld door de kunstenaar) die dansen op populaire Indiase en Pakistaanse liedjes. Hun activiteiten zijn privé en ongeschijnlijk zijn ze zich niet bewust van elkaar. Maar in feite is dat niet zo, voor zover ze ruimte delen op het scherm. Elk van hen blijft het volume van haar stereo harder zetten in een poging de ander te overtreffen. De video eindigt in een kakofonie van geluid, waarbij geen van beide muzieknummers duidelijk te horen is.

...so he starts singing, 2000, 3 min. 30 sec.

A single narrative constructed from 26 stories. Manisha Sharma, an Indian film buff was asked by the artist to narrate the plots of 26 different Indian films (circa 1975–2001). What ensued was an hour of footage, from which the artist extracted cycles and patterns of the stereotypical Bollywood story and created an absurd, unending narrative that is presented in a constant loop.

Een enkel verhaal dat is opgebouwd uit 26 verhalen. Manisha Sharma, een Indiase filmfanaat, werd door de kunstenaar gevraagd om de plots van 26 verschillende Indiase films (circa 1975–2001) te vertellen. Wat volgde was een uur aan beeldmateriaal, waaruit de kunstenaar cycli en patronen van het stereotype Bollywood-verhaal haalde en een absurd, eindeloos verhaal creëerde dat in een constante lus wordt gepresenteerd.

Shan Pipe Band Learns the Star Spangled Banner, 2004, 7 min. 30 sec.

In November of 2003, the artist commissioned a brass pipe band in Lahore to learn how to play the American National Anthem, a piece that was not a part of their existing repertoire. Over an afternoon's sitting of listening to a recording of the music that had been provided them, and after much fumbling and practicing they were

In november 2003 gaf de kunstenaar een fanfareorkest in Lahore de opdracht om het Amerikaanse volkslied te leren spelen, een stuk dat geen deel uitmaakte van hun bestaande repertoire. Na een middag luisteren naar een opname van de muziek die hen ter beschikking was gesteld, en na veel gestuntel en oefenen waren ze

able to perform a version of it. The video is a recording of this process as well as a glimpse of their interaction and physical surroundings. This piece is a metaphor for all forms of clumsy and forced cultural and political acquiescence that various individuals and governments have had to display towards the US since the country's independence. The Scottish Pipe Band is a colonial legacy that still exists in Pakistan. Now, unattached to the military these band musicians play Indian music tunes at weddings.

in staat om er een versie van uit te voeren. De video is een opname van dit proces en geeft een beeld van hun interactie en fysieke omgeving. Dit werk is een metafoor voor alle vormen van onhandige en geforceerde culturele en politieke inschikkelijkheid die verschillende individuen en regeringen tegenover de VS hebben moeten tonen sinds de onafhankelijkheid van het land. De Schotse Pipe Band is een koloniale erfenis die nog steeds bestaat in Pakistan. Nu ze niet meer verbonden zijn aan het leger spelen deze muzikanten Indiase muziek op bruiloften.

Reserved, 2006, 9 min. 49 sec.

The city has come to halt. A state dignitary is about to arrive. Traffic is blocked to make way for the unhampered movement of four luxury vehicles. School children with crumpled paper flags in hand wait patiently to wave at the passing motorcade. An anxious reception committee of officious bureaucrats paces up and down a red carpet. This video was commissioned by the Singapore National Arts Council for the Singapore Biennale 2006.

De stad is tot stilstand gekomen. Er komt een hoogwaardigheidsbekleeder aan. Het verkeer is geblokkeerd om plaats te maken voor de ongehinderde doorgang van vier luxe voertuigen. Schoolkinderen met verfrommelde papieren vlaggetjes in de hand wachten geduldig om naar de passerende autocolonne te zwaaien. Een angstig ontvangstcomité van officieuze bureaucraten loopt op en neer over een rode loper. Deze video is gemaakt in opdracht van de Singapore National Arts Council voor de Biënnale van Singapore in 2006.

An Unforeseen Situation, 2015, 6 min. 52 sec.

An Unforeseen Situation refers to a series of orchestrated mass events and spectacular individual feats hosted by the Punjab Ministry of Sports in 2014 during which multiple world records were reportedly broken by Pakistan. Picking up from the popular rumours, newspaper clippings and video footage surrounding the events, the artist spins her own version of the events as they unfolded.

An Unforeseen Situation verwijst naar een reeks georkestreerde massa-evenementen en spectaculaire individuele prestaties, georganiseerd door het Punjab Ministerie van Sport in 2014, waarbij naar verluidt meerdere wereldrecords werden gebroken door Pakistan. Uitgaande van de populaire geruchten, krantenknipsels en videobeelden rond de gebeurtenissen, spint de kunstenaar haar eigen versie van de evenementen zoals ze zich ontvouwen.

The Song, 2022, 22 min. 36 sec.

The Song draws on Bani Abidi's interest in sound and migration, and on what it means to be acoustically displaced. An older man who is a recent arrival to Europe, confronts the silence of his allotted Neubau apartment, finding his own way to settle down. This film gently nudges up to realities of migration and homesickness and associated yearning, traumas and loss. In so doing, Bani Abidi enables a complex spell of identity to emerge, where we glimpse an intimate portrait that glides between sanity and madness, tragedy and comedy, rootlessness and rootlessness. In the background are regrets and nostalgia, as well as communities left behind and unseen travesties, and yet despite these losses and experiences, it is the dynamic and complexity of the

The Song is ingegeven door Bani Abidi's interesse in geluid en migratie, en over wat het betekent om akoestisch ontheemd te zijn. Een oudere man die pas in Europa is gearriveerd wordt geconfronteerd met de stilte van zijn toegewezen appartement in Neubau en zoekt zijn eigen manier om tot rust te komen. Deze film maakt de realiteit van migratie, heimwee en de daarmee gepaard gaande verlangens, trauma's en verlies voorzichtig zichtbaar. Op deze wijze laat Bani Abidi een complexe betovering van identiteit ontstaan, en vangen we een glimp op van een intiem portret dat glijdt tussen geestelijke gezondheid en waanzin, tragedie en komedie, geworteldheid en ontheemding. Op de achtergrond spelen spijt en nostalgie, maar ook achtergelaten gemeenschappen en

human will to persist and thrive that Bani Abidi wishes to frame and capture for us.

ongeziene tragedies. Ondanks deze verliezen en ervaringen is het de dynamiek en complexiteit van de menselijke wil om te volharden en te gedijen die Bani Abidi voor ons wil inlijsten en vastleggen.

KM-32 A Story, 2024, 13 min. 18 sec.

A story about a Pakistani family's old 60's Braun food processor, embedded in footage of the sprawling electronics repair market in Karachi. An exploration of production and consumption habits in the industrialised 'First world' and the afterlife of rejected, broken, tossed objects that are ejected into the world and onto landscapes to be endured and repurposed.

Een verhaal over de oude Braun keukenmachine uit de jaren 60 van een Pakistaans gezin, ingebed in beelden van de uitgestrekte elektronica reparatiemarkt in Karachi. Een verkenning van de productie- en consumptiegevoonten in de geïndustrialiseerde 'eerste wereld' en het tweede leven van afgekeurde, kapotte, weggegooide objecten die in de wereld en in landschappen worden uitgeworpen om te worden geduld en hergebruikt.

Bani Abidi (1971) lives and works in her home town Karachi and in Berlin. She draws, photographs, films and builds installations. Her work often centres on the founding of Pakistan and the latter's search for its own identity after decades of conflict and geopolitical tension. Although India and Pakistan were historically and socio-economically close, both countries started emphasising their unicity after the partition in 1947, as becomes apparent from *Mangoes* (1999). In this short film an Indian and a Pakistani woman, both played by Abidi, eat a mango, a popular fruit in the two countries. However both do their utmost to emphasise local differences and outdo the other.

Abidi analyses various forms of nationalism, patriotism and traces of post-colonial heritage. Other common themes in her work include identity, migration, borders, displacement and various kinds of intercultural exchange and diplomacy. A good example of this being *The Song* (2022), in which an elderly immigrant misses the chaos and noise of his homeland in his modern flat in Berlin and comes up with an ingenious solution.

Abidi tackles major, existential questions using small observations, anecdotes or details from daily life. She translates these questions into often short, dense films characterised by imagination, humour and a dash of absurdity. Her work displays empathy, humanism and also often poetic resistance such as is the case with the recent series of drawings *Trembling Hands* (2024) that refers to people who decry the conflict in Gaza in an emotional, yet courageous manner. It's a continuation of *The man who talked until he disappeared* (2009 - 2021), a series of portraits of human rights activists and journalists who are viewed as a threat by the Pakistani state.

Bani Abidi (1971) woont en werkt tussen haar geboortestad Karachi en in Berlijn. Ze maakt tekeningen, foto's, films en installaties. In haar werk staat ze vaak stil rond de creatie van de natiestaat Pakistan en de daarbijbehorende zoektocht naar een eigen identiteit na decennia van conflicten en geopolitieke spanningen. Hoewel India en Pakistan historisch en socio-cultureel veel overeenkomsten vertonen, gingen beide landen na de splitsing in 1947 hun eigenheid benadrukken, zoals blijkt uit *Mangoes* (1999). In die kortfilm verorberen een Indiase en een Pakistaanse vrouw – beiden gespeeld door Abidi – een mango, een populaire vrucht in de twee landen. Maar beiden doen daarbij hun uiterste best om de lokale verschillen te benadrukken en elkaar te overtroeven.

Abidi analyseert dan ook diverse vormen van nationalisme, patriotisme en sporen van de postkoloniale erfenis. Andere terugkerende thema's in haar werk zijn identiteit, migratie, grenzen, ontheemding en verschillende vormen van interculturele uitwisseling en diplomatie. Veelzeggend is *The Song* (2022) waarin een oudere immigrant in zijn kille nieuwbouw flat in Berlijn de geluiden en chaos van zijn thuisland mist en daar een ingenieuze oplossing voor bedenkt.

Aan de hand van kleine observaties, anekdotes of details uit het dagelijks leven tackelt Abidi grote, existentiële vraagstukken. Die vertaalt ze naar veelal korte, gecondenseerde films die worden gekenmerkt door verbeelding, humor en een vleugje absurditeit. Haar werk getuigt van empathie en humanisme. En vaak ook van poëtisch verzet, zoals de recente reeks tekeningen *Trembling Hands* (2024) die verwijst naar mensen die op een vaak emotionele maar moedige wijze het conflict in Gaza veroordelen. Het is een verderzetting van *The man who talked until he disappeared* (2009-2021), een reeks portretten van mensenrechtenactivisten en journalisten die als bedreiging werden gezien door de Pakistaanse staat.

On Screen consists of a series of screenings of artists' films at De Uitkijk in Amsterdam – the Netherlands' first avant-garde cinema. The screenings will take place on Friday evenings and start at 21:00. Each evening will be dedicated to the oeuvre of a single artist whose works are part of TLÖn Projects' *imaginary collection*. The programme was compiled by curators Chris Bestebreurtje and Petra Kuipers in close cooperation with the artists.

Video art has been an integral part of art production since the 1960s. Artists often use the medium more experimentally than mainstream directors. They are less bound by conventions such as commercial film durations or plot and can also present different kinds of narratives. Various perspectives can be combined by working with multiple screens. Or the artists focus on formal parameters such as time, light or the physical characteristics of celluloid. Sometimes other disciplines are involved such as performance, or settings, costumes or music are used which have often been created especially for the occasion.

Although video art is commonly displayed in white cubes, with or without other media, we have consciously opted for a black cube. Watching a film together in a cinema is one of the few collective experiences left in our individualised society. Sat in silence with a group, watching the same film provides connection. And an opportunity for dialogue, as afterwards Sam Steverlynck, curator at S.M.A.K. in Ghent, will talk to the artists. Besides a Q & A after the artists' talk, the audience can also exchange ideas whilst enjoying a drink in the lobby.

On Screen bestaat uit een reeks screenings van kunstenaarsfilms in De Uitkijk in Amsterdam, het eerste avant-garde filmtheater van Nederland. De screenings vinden plaats op vrijdagavond en starten om 21.00 uur. Iedere avond is gewijd aan het oeuvre van één kunstenaar wiens werken deel uitmaken van de *denkbeeldige collectie* van TLÖn Projects. Het programma is door de curatoren Chris Bestebreurtje en Petra Kuipers samengesteld in nauwe samenspraak met de kunstenaar.

Sinds de jaren zestig is videokunst een integraal onderdeel geworden binnen de kunstproductie. Kunstenaars hanteren het medium vaak op een meer experimentele wijze dan regisseurs van mainstream-films. Ze hoeven zich minder aan te trekken van conventies zoals de gebruikelijke lengte of plot en kunnen ook andere soorten verhalen brengen. Diverse perspectieven kunnen worden gecombineerd door te werken met meerdere schermen. Of men focust op formele parameters zoals tijd, licht of de fysieke kenmerken van film. Soms worden er ook andere disciplines bij betrokken, zoals performance of speciale settings, kostuums of muziek die dikwijls voor de gelegenheid zijn gemaakt.

Hoewel videokunst vaak wordt getoond in een tentoonstellingszaal (white cube), al dan niet naast andere media, wordt nu dus bewust gekozen voor een filmzaal (black cube). Samen een film bekijken in de cinema is nog een van de weinige collectieve ervaringen in onze geïndividualiseerde maatschappij. Met een groep mensen in een donkere zaal in stilte eenzelfde film bekijken, zorgt voor verbondenheid. Een moment ook voor dialoog, want achteraf gaat Sam Steverlynck, curator bij S.M.A.K. in Gent, in gesprek met de kunstenaars. Behalve een Q & A na het kunstenaarsgesprek, kan het publiek ook van ideeën uitwisselen bij een drankje in de foyer.

Curated by/Curatoren:

Chris Bestebreurtje
Petra Kuipers

Introduction/Introductie:

Sam Steverlynck

Translation/Vertaling:

Titus Verheijen

Venue/Locatie:

Filmtheater De Uitkijk, Prinsengracht 452, Amsterdam

Special thanks to/Speciale dank aan:

Experimenter, Kolkata, India and Filmtheater De Uitkijk

Made possible by/Mede mogelijk gemaakt door:

AFK (Amsterdam Fonds voor de Kunst)
Cultuurfonds Nederland

Graphic Design/Grafisch ontwerp:

Sabo Day assisted by/geassisteerd door Augustinas Milkus

Typeface/Lettertype:

Orbis for/voor TLÖn Projects by/door Jung-Lee Type Foundry

TLÖN PROJECTS

www.tlonprojects.org
enter@tlonprojects.org